

Sárospataki

# Iskusági Közlöny

.....

Főszerkesztő:  
Szabó Zoltán

Társzerkesztők:  
Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felelős szerkesztő  
Zsiros József

.....

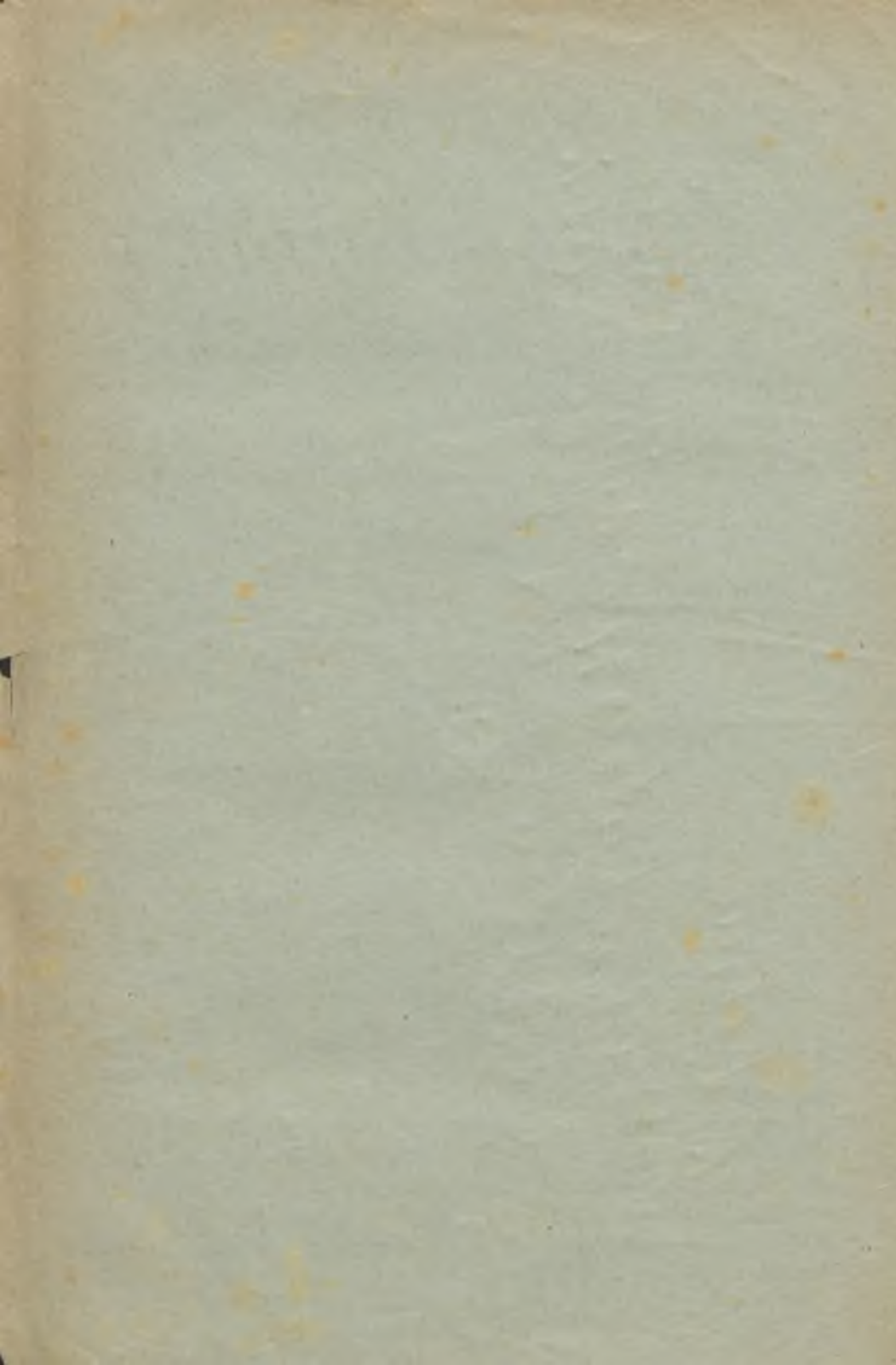
**Tartalom:** Szabó Zoltán: Valette!  
Szigethy—Bathó: Búcsú diáknóta. —  
Keéky István: Sirva-vigadás. (Költemény). — Szabó István: Ha a vége jó, minden jó! (Novella) — Tárczy Dániel: Hej szabadság. (Költemény). — Dr. Pauliczky—Dr. Meczerné: Nagyszalánci várban... (Dal). — Székely Sándor: Szemelvények a magyar diák természetrajzából. (Folyt. és vége). — Diákadomák. — Gondolatok. — Irodalom. — Hírek. — Szerk. üzenetek.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:  
Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés:  
Félévre — 20.000 K.  
Egy példány 4.000 K.



Sárospataki

# Közlöny

XXXIX. évfolyam.

1924 szeptember hó.

Főszerkesztő:  
Szabó Zoltán

Társzerkesztők:  
Tárczy Dániel és Nagy Sándor

Felelős szerkesztő  
Zsiros József

## Valete !

Ha meg akarjuk tudni, mennyire szereti a pataki diák ezt a kis diákvárost, a komoly tekintetű öreg kollégiumot, a közvetlen meleg diákéletet, el kell olvasnunk a „Közlöny“-nek egy híján immár négy évtizedig menő évfolyamainak esztendővégi búcsúzó cikkeit. Mikor négy évvel ezelőtt Harsányi professzorunk az izagógikában előadta, hogy a zsidó őskor primitív felfogása szerint minden kőnek, fának, élettelen tárgynak lelke van, szellem lakik bennük: nagyokat mosolyogtunk ezen a fura vélekedésen. És ma, amikor Pataktól kell búcsúzni, könnyebben megértjük ezt a kezdetlegességében is mély értelmű gondolatot. Valóban, mintha nemcsak élő embereknek, hanem a fáknak, köveknek „lelke“ is odanőtt volna láthatatlan szálakkal a mi lelkünkhöz és most szakadoznak a szálak, szakadoznak...

Hiába, tobzódik ilyenkor bennünk is a szubjektívizmus, pedig ezt az olvasók nem igen értik meg. És ez megérdemelt büntetése a szegény, búcsúzó diáknak, kinek most legnagyobb személyes élménye a búcsúzás, az elválás és azt kívánná, hogy mindenkinek az legyen. Pedig mit törődik azzal az olvasóközönség, (kézcsókoló tisztelettel kivételezve a lányokat) hogy elmennek a diákok, kik oly meleg érzéssel írták a „Közlönyt“, hiszen úgyis lesznek, mint eddig voltak, kik felveszik a most letevődő pennát... Vagy ha nem lennének is? Kevés embernek szívügye annyira a

„Közlöny“, hogy ebből oly nagy kérdést csinálna... Épen azért nem is vindikálunk magunknak meleg részvétet, elismerő, simogató ráng gondolat: megyünk halk füttyörészéssel azok után, kik talán nagyokat sírva, nagyokat panaszkodva, nagyokat fogadva vesztek el. A mi szivünkben is felkivánczik a könnyes, mély „istenhozzád“, „istenveled“, de inkább egy könnyed, lányos „pá“-val búcsúzunk.

Micsoda újságírás a miénk! Lapfenntartó tőke, vagy részvénytársaság, szubvenció — micsoda ismeretlen fogalmak! A szerkesztők és munkatársak szoros anyagi kapcsolatban vannak ugyan a lappal — óh nem azért, hogy honoráriumokat kapjanak, hanem hogy a megjelenő számok hiányzó költségeit a saját zsebükből fedezzék! Micsoda bolond újságírás... Ilyen is csak pataki diáktól telhetik ki!

De azért írtunk! S ha mi most már le is hullunk ezen a szinpompás, gyönyörű őszön az iskola fájáról, olyanok vagyunk, mint a fenyő tűlevelei, helyünkön már ott vannak az újak, talán még üdőbbek, még frissebbek. A jövő évvel jubileumi évfolyamba lépő „Közlöny“-nek élni kell a negyvenedik évében, utána haladni a félszázados évforduló állomása felé, s majd onnan is tovább gördülni az idő végtelenbe vesző sín párján!

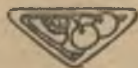
E válságos esztendő végén köszönet mindenkinek. Azoknak, kik biztattak, szerettek, támogattak, azoknak is, kik gátoltak, gáncsoltak, mert ezzel is csak életképességünket és rugékonyságunkat erősítették. Mi most elmegyünk magunknak való, könnyfátyolos moll-ba halkuló búcsúdudolgatással, de messziről már hallatszik is az „újak“ kétnegyedes taktusú, vidám, bizó, pezsgő indulója.

„La redaction est mort, vive la redaction!“

Szeressétek őket is, drága olvasók (a lányokat sem véve ki!), mint minket!

*Valete!* Amint a borzas mendurok is tudják (tanúlatok te, mert intőt kaptok!), nemcsak azt teszi, hogy „*Isten veletek!*“, hanem első jelentésében: *Legyetek egészségesek, legyetek erősek! Valete!*

Szabó Zoltán.

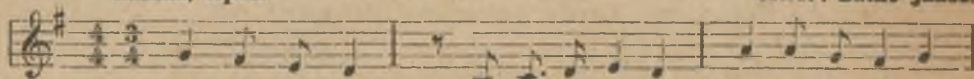


## Búcsú diák-nóta.

Írta: Szigethy Ferenc.

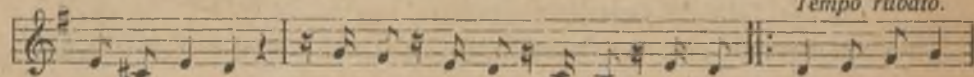
Szerző: Bathó János.

Lassan, lépve.

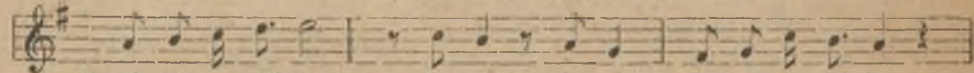


1. Vá - lás - ra lát im - már az ó - ra : Még egy po - há - r - ral  
2. Di -ák tan - nyá — mat itt ha - gyom már Nem lesz ha - zám soh -

*Tempo rubato.*



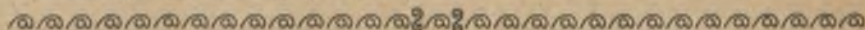
1. bú - csú - zó - ra, Fi - uk, az - tán me - gyek, me - gyek. El - vá - lá - som  
2. sem Pa - tak már. Fi - uk, a - zért sze - re - se - tek! Sze - re - sé - tek



1. nek - tek ne fáj - jon Fi - uk, fi - uk Is - ten meg - áld - jon,  
2. a vén dí - á - kot Fi - uk, fi - uk Ha mész - sze já - rok



1. Is - ten meg - áld - jon el - me - gyek. Fi - uk, fi - uk me - gyek, me - gyek.  
2. Ú - zen - je - tek! Ú - zen - je - tek! Fi - uk, fi - uk me - gyek, me - gyek.



## Sirva-vigadás.

Írta: Keéky István.

(Dr. Panka Károlynak, a régi pataki diáknak küldöm.)

Nem került még a sor a siralomházra,  
Van még régi cigány, van még régi csárda!  
A régi csárdásnak bora most sem könnyebb,  
Pajtásom, pajtásom mért hull hát a könnyed?

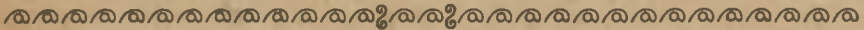
Mire gondolsz pajtás? Hűlő falevéltre?  
Csererdőt szakgató, hideg őszi szélre?  
Szárnytépő hollóra, tört viola-ágra?  
Fajtáját sokaló, cifra kurucságra?!

Hajh, úgy van az pajtás, csak úgy földön fázunk!  
Gyönggyel is kirakott mennyezetes ágyunk  
Kutya rác felvágta, oláh tüzre lökte!  
Ez a ringy-rongy világ, még se rogyik össze?!

Régi kis jó-voltra nagy jó-volnát mondunk!  
Gazdag takarásról tegyik le a gondunk!  
Cifra ménesünknek java is elkötve,  
Ez a ringy-rongy világ még se rogyik össze?!

De ha nincs is miből, van még mire innunk!  
 Nem ez az első tél, sem az első sírunk!  
 Ha kenyered sótlan, megsózza most könnyed!  
 Régi kuruc jókedv, búbánattól jön meg!

Mért borultál pajtás sirva az asztalra?  
 Így van az, ha csonkát béna vigasztalja!  
 Álom megtévesztően élethű képeinek emléke oly különösen értelmet-  
 lenné varázsolta alabástrom arcát. Kétkedve jártatta körül néma te-  
 kintetét az idegennek tetsző kicsiny szobácskában. Valóság vagy  
 álom, mi oly élénk nyomokat vágott a lelkébe? Alig-alig tudta a  
 csalóka álmot kiengesztelni a rideg valósággal.



## Ha a vége jó, minden jó! Irtta: Szabó István.

### II.

A szelid nap fúrge sugarai már bele is fáradtak a játszi csók-  
 dosásba, mellyel a kis leányszoba rózsaszín tapétáját hintette ezüstös  
 fényárral teli, mikor a kis szőke édes álmából hirtelen feleszmélt. Az  
 álom megtévesztően élethű képeinek emléke oly különösen értelmet-  
 lenné varázsolta alabástrom arcát. Kétkedve jártatta körül néma te-  
 kintetét az idegennek tetsző kicsiny szobácskában. Valóság vagy  
 álom, mi oly élénk nyomokat vágott a lelkébe? Alig-alig tudta a  
 csalóka álmot kiengesztelni a rideg valósággal.

Halk zörrenéssel nyílt az ajtó s a mama csóválva dugta be  
 kíváncsi fejét:

— Ejnye-ejnye lányom . . . nyomban ebédhez terítünk! A pos-  
 tás is járt már — dobta oda az illatos levélkét — távozóban sokat-  
 sejtetően megfenyegetve a gondtalanul lustálkodót.

— Ugyan ki írhatta? — csodálkozott a kis szőke feltépve a  
 rózsaszínű borítékot. Boldog tekintete mohón tapadt a kerekdeden  
 gömbölyödő apró betűkre:

„Kedves Kisasszony!

Jóleső örömmel jutott értésemre, hogy Magácska kellemes ér-  
 zelmeket táplál irántam. Ugy akarta a bölcs Gondviselés, hogy a  
 tavaszi szellő lágy suttogása a fülembe súgja. Végtelenül boldoggá  
 tesz az a tudat, hogy akinek képét oly féltően rejtegetem lelkem  
 szentélyének legtitkoltabb rejtekében; hasonló érzések égető lángjában  
 emészti önmagát. Ám most már korszerűtlenné vált a féltő titkol-  
 gatás! Szeretni — és szeretetni . . . ime előttünk ragyog az egyet-  
 len földi boldogság a maga káprázatos valóságában! Miért ne töl-  
 tenők hát be e számunkra kijelölt legszentebb hivatást?

Édes vágyakozással várom boldogító válaszát, vágyva-vágyom  
 papírra vetve látni azokat az édes szavakat, melyek most mint néma  
 érzelmek zsonganak keblében.

A Magerője.“

Szegény kis levélke csoda, hogy lángokra nem lobbant a reá  
 zúduló tüzes csóközöntől. Majd Joca egy pillanatra gondolkodni  
 kezdett. Való-e, vagy álom?! . . . Hisz' mindaz, ami történt, oly

közel áll az álomvilág hazug, képzelt képeihez! Hátha a felébredést is csak oda álmodta s a levélke is csak folytatása az éji tündér álommeséjének.

. . . Az éji tündér odaült az ágya szélére. Puha karjaival átölelte az alvó leányka mosolygó, szép arcát s reá csókolta negédes ajakával a kis szöke lecsukott szemére az álom andalító lehelletét, mit ő az álomsziget ábrándvirágainak illatárjából lehelt volt magába és halk, csilingelő hangon elmélázva suttogetta fülébe szines, csalóka, lágy tündérmeséjét. — Azután felébredt . . . ölébe repült az illatos levélke . . . De hátha nem, hátha még azt is az álom tündére súgta a fülébe, hisz' úgy odaillett a mese végének! De im' a levélke ott van a kezében. Hiteletlenül markolta, gyúrte, gyömszölte az illatos papirkát s az valóban csörgött-zörgött és gyűrődött, az valóban ott volt az ujjai között. Való hát mégis!

Egy szempillantás alatt ugrott ki az ágyból s öltötte magára reggeli toilette-jét a déli harangszó be-becsendülő akkordjaira. Majd kezébe ragadta a levélkét s ugrálva csörtetett át az ebédlőn, ahol már terített asztal csalogatta ebédhez a házbelieket. Ő most nem értette az ékesen szóló hívogatást, melyet máskor oly nehezen tudott kivárni s mindahányszor nyomban örömmel üdvözölt. Egyenesen a szomszédba libegett.

Bella éppen hátrakötött fővel, egy kezét csipőre téve, más kezében fakanalat forgatva szorgoskodott nekikipirosodva a tűzhely körül, mikor Joca belebent az ajtón.

— Bella édes, ide kukkants! . . . levél tőle . . . tudod-e, hogy ő is szeret . . . Ő szeretni és szeretve lenni! . . .

Hadarta volna a kis szöke tovább is összefüggéstelenül a maga mondókáját, de Bella elkapta tőle a levelet . . . repült a fejkendő, repült a fakanál, egyik egy. másik más sarokban duzzogott magában. Bella karonkapta örömtől lázas barátnőjét s törtetve rontottak által a szalónba, nyomban a pamlag szélére dülve összekuporodtak s Bella, bár benne ördögien kaján kacaj tombolt, illő komolysággal kezdte a levelet . . .

Künn a konyhában pedig ujjongott a rántás, éghetett kedvére, viháncolt a leves méltó örömeiben, futhatott kényére: egyszóval volt öröm sülték, peccsenyék, torták világában . . . De az érthető öröm legfelső fokát mégis a ravasz Milus kedélyében érte el bizonynal, óvatos, lassú, elnyújtott léptekkel megkezdte tüstént fürkésző körutját a tejesköcsögök illő közelében.

— A maga Gerője . . . — fejezte be Bella erős hangsúllyal a levél olvasást. — Na Joca téged szerfölött kegyelhet Fortuna asszony-ság, igen a szekerére ültetett! Most már csak boldog vagy?

— Boldog! ? Ah milyen vérszegény, csenevész ez a szó ahhoz, hogy kifejezze azt a hatalmas érzést, mely most engem olyannyira eltölt. Nincs arra szó, nincsen fogalom! Lásd, Bella, milyen mérhetetlen gazdag a mi nyelünk szótára, elrémül az ember a töméntelen apró szócskának láttára és mégis, ha nevének akarsz nevezni egy ilyen mindenütt ismert érzelmet, hasztalan lapozod a tengernyi fóliánst,

a szómiliárdok között nem lelsz egyetlenegyét, mely maradék nélkül kitudna fejezni egy ilyen érzelmet.

— Kis barátnőm féltetek, megárthat néked e túlfeszült boldogság! Mi lesz ha nem fér medrében az ár? . . . Adj hát nekem egy kávéskanálnyi kölcsön túlfeszült boldogságodból! — gunyolódott kissé a ravasz Bella.

— Ha lehetne, Bella, átadnám a felét, egymagamban ugyanis alig-alig fér, vagy engem tör agyon, vagy én győzöm meg őt . . . De mondcsak: írjak? Mit írjak s hova?

— Te kis csacsi — válaszolt amaz — hát már hogyné írál; hogy mit? . . . majd megsugja szived; hova? . . . na látod, itt módja, hogy miként adj egy kávéskanálnyi tengernyi boldogságodból. Megírod a levelet, átadod nekem és én ugyanis gyakorta találkozom Gerővel s én majd kézbesítem.

— Bella, mesés lesz! Megírom . . . megyek — s már is tul-libbent árkon és bokron.

### III.

És elkészült a levél. Benne dobogott egy naiv kis leány szive minden érzelmével. Hű fényképe volt ez egy még romlatlan, őszinte, gyermeki léleknek. Édeskés, lágy melódiákban csörgedezett benne a szerelem. Ő még nem tudta kendőzni a szívnek fel-felbuggyanó vágyait, akarásait; bele lehelte szive minden szent érzelmét, bele egész lelkét; hogy szeret forrón, lángolón s mint szép Ilonka hervad el, ha hangja, visszhang nélkül marad és várja, nagyon várja az aranyos válaszlevelet . . .

Bella alig várta a kis szőke távoztát, tüstént rontott Sárihoz az illatos levélkével. Elolvasták egyszer . . . csengő kacagásuk végigcsengte a visszhangzó szobát; elolvasták kétszer . . . négyszer, ki tudja hányszor? . . . míg végre kivülről szavalták az egész levelet.

S mikor aztán végre belefáradtak a kacagó tréfa élvezésébe, neki láttak a válasz írásnak. A megszóllítás most egész természetesen a legbizalmasabb „Egyetlenemmé“ alakult s az egész levél ezerte forróbb levegőt lehel. És Bella csakhamar rendeltetési helyére juttatta.

Megindult a sűrű levélváltás. A levelek mindegyre közvetlenebbekké, mellegebbekké lettek. Az ötödik levélváltásban bekövetkezett a lágymeleg tegezés s ezzel a levelek hangneme egy merész fordulattal a közvetlen és meleg mollba siklott át. A kis szőke lelkében mindinkább tova harapódzott a szerelem olthatatlan lángja. Úgy érezte, mintha nem is ezen a földön élne, hanem egy ködburkolta, titkos álomszigeten, hol kettőjük életének egybecsengő, lágy harmóniáját nem zavarja lételevel más teremtetett lélek.

És a gondosan féltett, rózsaszín gardába beiktatózott a nyolcadik levélke. A kis szőke lelkét valami fojtogató keserűség szállotta meg most már. Ime, egy városban laknak mindaketten, szinte alig néhány lépésnyire egymástól; ime a levelek csordultig teltek a szerelem mámorító, édes nektárával; megjött immár a nyolcadik levélke és imárottja eddig egy szóval sem írta, hogy milyen boldog volna, hogyha már



egyszer találkoznának is valahol . . . És az ártatlan leányka nem tudta többé magába fojtani a keserű érzést, könnyező szemekkel írta meg a szemrehányó választ, melyben ott zokogott keserű bánata.

S a két titkos összeesküvő ámuló csodálkozással olvasta a szomorú levelet. Ezt ők kifeleadték a hevenyében összeütött tervből. Lám-lám, arra egyikük sem gondolt, hogy ennek végre is be kell következnie, hisz oly magától értetődő következménye ez egy fejlődő szerelmi regénynek. Kissé megrettentek. De a leleményes Sára csakhamar felujjongott egy kieszelt csattanós befejezéssel.

— Tréfa volt az egész, egy kacagó jó tréfa — mondotta nevetve — tegyünk hát egy olyan pontot a mondat végére, mely könnycsordító kacagásba döntse az egész világot!

— De miféle pontot? — ocsudott fel némileg a váratlan meglepetésből Bella.

— Megírjuk a Gerő utolsó levelét — és máris tollat, tintát szedett elő — s görcsös kacagás közt írta röviden, szótlánul a Gerő halálos, néma hatyúdalát:

„Édes Egyetlenem!

Egy kedvesen szövődő Marlitte regény volt eddig szerelmünk, de a kegyetlen végzet irigy csontkezeivel megteremtette a döbentő finálét!

Keskeny, kis csolnakon rohantam az árral alá a Bodrogon, a te fenkölt alakod folyton szemem előtt lebegett, s így nemcsoda, ha nem láttam a vést. Csolnakomat egy kiálló szírthez vágta dühösen az őrjöngő ár. Felborult. Azt a habok tovaragadták s engemet menthetetlenül lesodort az örvény s neked szentelt életemet kiolták a habok. Utolsó sóhajom tehozzád szállott.

A halálban is csak téged szerető:

Gerőd.“

Mikor pedig elkészült, Sára síralmas fennhangon végig zengte a szomorú hatyú-dalt. És utánna kacagtak végnélkül. Nem gondoltak arra, hogy meggondolatlan, bizar tréfájukkal egy bonyolult lelki folyamatot indítottak meg, amely lavinaszerűen bővül, nagyobbodik s amellyel szemben nincs többé hatalom, mely megállásra kényszerítse, mely mesterséges gátat, akadályt őrült erővel rombol szerteszét, vagy önmagát zúzza szerte szilánkokra.

#### IV.

A kis szőke idegesen bontotta fel a kilencedik illatos levélkét. Vajjon mi az imádott válasza zokogó kitörésére? A feltűnően rövid levélnek láttára baljós elősejtelmei támadtak. Lázás türelmetlenséggel futotta végig a tömör sorokat. Agyára borús, hideg ködök ereszkedtek alá, szemei elhomályosodtak, elalélva, megfagyott ajakkal dőlt alá a puha pamlagra. Nem tudta, hogy mi is van hát a levélben, hisz' olvasás közben valami fokozatosan, némán borúlt értelmére . . . nem értett semmit . . . nem látott semmit . . . csak azt látta, hogy akit ő oly végtelenül szeretett, itt hagyta őt egyedül egy sivár, szivtelen, kegyetlen világban. Csak annyit értett, hogy élete elveszítette

értelmét, fényét, színét, melegségét. Nem látta ő a levél kárörvendően kacagó logikai ellentmondását, mert ő e pillanatban tisztán csak nő volt, aki előbb érez, s csak azután gondolkodik. Sajogó érzelme megbénította tehetetlenül vergődő értelmét és annyi ereje nem volt, hogy még egyszer elolvassa a levelet, hogy értelmével is megvilágítsa azt. Hisz' a nők először érzelmeikkel látnak, hallanak és hatnak és csak egy új, esetleg ismétlődő aktus ad teret az értelmüknek is.

Néhány percnyi kínos aléltóság után hirtelen eszmélt a kábúlt leányka. Némán, fásült tekintettel egyenesedett fel. Majd valami titkos erő által vonva-csalogatva, tompa sejtelmekkel indult, hogy megossza Bellával szörnyű lelkiállapotát. Érzéketlen, megfagyott kedélylyel hagyta oda a szoba félhomályát s dermedt egykedvűséggel lépdelt át halkan a kicsi udvar pázsitos szőnyegén. S amint kilépve az ucca köveire lassan húzta maga után a rácsos kis kaput, mintha hideg vipera döfte volna keblébe mérgező fulánkját, kapott szívéhez, egy elfojtott sikollyal neki dőlve a magas kőoszlopnak.

Egy napbarnította karcsú, szép fiú halkan füttyörészve lépdelt el előtte. Ő volt. Joca szíve lázasan dobogott, reszkető tekintete utána révedezett, míg az uccaszöglet el nem takarta őt. Ott állt megmeredve, mintha jéggé fagyott volna, dermedt arccal, meredt tekintettel. Lelkében lázas érzések gomolyogtak kavargva, zúgva . . . — Ugy? ! Játszott hát lelkem legszentebb érzelmével? ! Játszott, mint macska játszik az egérrel! !

Dühöngve rontott vissza szobájába. kezébe kapta a sírva kacagó illatos levelet. Átfutotta gonddal, hideg értelemmel. Ajkát dühösen harapta össze. Tehetetlen dühe a kicsiny levelet száz apró darabra szakgatta, marcangolta, tépte. Habzó gyűlölet fakadt a lelkében az iránt, kit imádva szeret, ki kegyetlen játékaival durván csapta arcba legszentebb érzelmét. Két merőben ellentétes érzés vegyült most egybe forrongó keblében. Mily különös érzés! Szeretni azt, akit gyűlölünk és gyűlölni azt, akit szeretünk; vágyini az után, kit látni sem kívánunk; drága illuziókat szőni arról, ki legédesebb ábrándvilágunkat, álomképeinket taposta sárba; zokogni azért, ki kacag mi rajtunk! . . . Ezt az érzelmet nem ismeri a lélektan, de ismeri a lélek! !

Azután leborúlt az íróasztalára és zokogott keservesen. fájón . . . ki tudja meddig? Mig végre egészen megenyhült. Arcát beletemette puha karjaiba s szinte félálomban szenderegve pergette el lelki szemei előtt az édes halál sötét szinképeit.

Lágy, puha ölelésre, meleg csókdosásra ébredt. Sára volt. Szakgatottan csacsogott egy hosszú körmondatot. A kis szőke csak annyit értett belőle, hogy Belláékhoz hívják születésnapjára. Ugy érezte, hogy lelke halálos magányát fel fogja üdíteni a vidám társaság. Megigazgatta hát haját, ruháját; megtörölte arcát és nemsokára Belláéknál termettek.

Egy kedélyes társaság kellős közepébe toppantak. Bella eszközölte a bemutatásokat. Joca végighaladva az ifjak fekete során, szembe találta magát Gerővel. Kínos érzés nyilallott szívébe. Szere-

tett volna tüstént gondolatá válni s szempillantás alatt eltűnni örökre és szeretett volna odaborúlni a szálás ifjú izmos vállaira, zokogni végnélkül. Tekintete megmeredt, kezei megbénultak. ajka vonaglott. Bella idegesen motyogta neveiket s a csodálkozó ifjú kövé meredten szemlélte az érthetetlen jelenetet. Bella, hogy a fejlemények lázas kitörésének elejét vegye, erőltetett mosollyal telepítette le a zsongó társaságot; Jocát és Gerőt az ajándékok megtekintésének ürügye alatt a szomszéd szobácskába csalta, Sárát pedig nyugtalan lelkiismerete utánuk korbácsolta.

A két fondorkodó parka a töredelem hangján mesélte el a meggondolatlan tréfa történetét; Jocát mindkét oldalról ölelve-csókolva, könnyezve kérték szelid megbocsájtását a kemény tréféért. A kis szőke lángoló dühét leoltotta a boldog csalódás Gerő szivtelen játékában. Megbocsájtott. A három leány könnyben született csókokkal borúlt egymásra s a barna ifjú édes megnyugvással szemlélte a most már érthető, beszédes jelenetet. Sára és Bella egymásra néztek, tekintetök beszélt. Átsiettek a; zene mellett dalló vidám társaságba.

A kis szőke és Gerő némán néztek egy kis ideig egymás szemébe . . . s aztán . . . a bekandikálló kíváncsi napsugár két csengő nevet hallott s egy halkán egymásra boruló boldog, szép párt látott.

## Hej, szabadság.

Irta: *Tárczy Dániel.*

Hej, szent szabadság,  
Éltető-napom, ősi örökségem,  
Hanyatló csillagom,  
Szerte-hullásodat jaj, de búsan nézem.

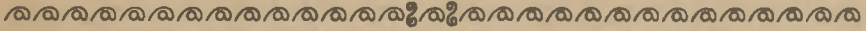
Úgy nézlek némán,  
Mint asztag hamvát a gazda szokta,  
Most jönne az élet . . .  
S állok, mint a koldus mindenből kifosztva.

Jött a zord parancs,  
Mint ringó kalászra a jégverés.  
Kegyelem nincs sehol —  
Október egy, olyan vagy, mint a temetés.

Palástom helyett  
Baka-köpeny borítja be vállam,  
Szent Bibliám helyett  
Fegyvert forgatok — parancsol az állam !?

Hiába hív már  
Reggeli fohászra a kis harang  
S orgona bűgása.  
Parancsszó hangzik, nem krisztusi hang.

Hej, szent szabadság, —  
 Krisztusom palástja, harang, orgona  
 Ne hagyjatok menni . . .  
 Sáfár nélkül marad az Úr Jézus hona.



## Nagyszalánci várban . . .

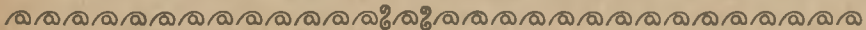
Dr. Pauliczky István.

Dr. Meczner Tiborné.

1. Nagy-sza-lán-ci vár-ban min-den éj-fél-táj-ban Rég-holt ö-reg ku-ruc  
 vár-túl egy ma-gá-ban, Köny-ben u-szó szem-mel te-kint dél-fe-le . . .  
 Rab ma-gyar te-me-tők sze-le sír vo-le. Fel-tá-mad-e még a  
 ku-ru-cok e-re-je?

2. Ujhelyi hegyekről üzenet száll messze  
 Rab magyar határról távoli végekre:  
 „Virrasszatok ébren üt majd az óra,  
 Támad még virradat a haldoklóra —  
 Ha felharsan nálunk Horthy riadója.“

3. Nagyszalánci kuruc felriad az éjben  
 Rákóczi induló harsog a fülében . . .  
 Rohamra indul az egész magyarság  
 Fut a rabló oláh, eseh, rács az osztrák  
 És szabad lesz újra szép Nagymagyarország!



## Szemelvények a magyar diák természettudományokból.

Fordította: id Székely Sándor.

(Folytatás és vége)

A tanárok között, dacára annak, hogy mindnyájan ugyanazon képesítést nyerték és az alma mater taposómalmában ugyanazon szorgalommal munkálkodnak, a legnagyobb *különbözőségek* uralkodnak, amelyek közül a feltünőbbeket akarjuk kiemelni.

Az *öreg tanár* (magister melancholicus) mögött gazdag pedagógiai tapasztalat áll s azokat egy velős mondatba foglalja össze: „Hagyjatok fel minden reménnyel, úgy is hiábavalóság!“ Ehez képest bizonyos atyai szelidiség jellemzi. Csaknem két emberöltőn át képezte a tudománynak fiatal ujoncait, sok pajkos ifjút látott derék emberré válni. Ezért aztán nem is veszi lelkére, hogy az értesítőt másodrendű érdemjegyekkel rutitsa el. Természetesen, a zsenge muzsafiak ismerik tanáruknak e szeretetreméltó gyöngességét és annak alapján bátran követnek el mulasztásokat.

Egészen más a *fiatal tanár* (magister sanguinicus). Ez bizonyos hő buzgalommal fog hivatásához és az osztályozásnál nagy pusztításokat visz véghez. Egyetemi tanárainak szigorúságát magával viszi a gyakorlatba s ama szörnyű elvnek hódol, hogy: Minden hanyag diák eltávolítandó! Titokban minden tanórára pontosan elkészül; kivételes jó hallással bír s a tanteremben való megjelenésére az utolsó padok nemes lakosai úgy reszketnek, mint a nyárfalevél. Ő testesíti meg a pedagógiai választóvizet, amely a lusták polyváját a szorgalmasok buzájától elkülöníti. A tanév végén ő előtte sok anya könnyezik és sóhajtozik, akiknek majomszeretete a túlterhelt agyat egészségtelennek tartja.

A *kövér tanár* (magister phlegmaticus) diákéveiben még olyan karcsú volt, mint a fenyőfa. Azonban összhangzatosan kifejlődött egy helyben ülése — erőfeszítő szellemi és testi tevékenysége dacára — könnyörtelenül megpotrohositotta (meloe proscrabaeus). Tekintélyes külsőjével tanítványainak határtalan bizalmát nyeri meg, mindazonáltal ezeknek résen kell állaniok előtte. Felingerelt állapotában, különösen tavasz végén, amikor a szelid napfény az iskola levegőjét fojtó forróvá fűti, fiatal kartársához hasonló könnyelműséggel osztogatja a szekundát.

A *sovány tanár* (magister cholericus) ellenben a legtöbb diákra nézve határozottan veszedelmes. Bár látszólag nyugodt jellemű, mégis dühöng és áldozatát követeli. Az érdemjegyek, amelyekkel oly sok bizonyítványt ékesít, természetesen túlnyomólag sovány osztályzatok, az „elégséges“ búbánatos termőföldjétől felfelé az „elégtelen“ és „rossz“ sarkvidékéig. Teste nagy mozgási könnyedséget enged neki, ezért iskolai írásbeli feladatok alkalmával félnek tőle ama nyomorultak, akik bölcseségüket a csizmaszárból vagy a mellény béléséből huzzák elő.

További faj a *felfedező tanár* (magiszter interrumpens, scil. studentes), aki az ifjuság összes huncut csinyeit felfedezi. Ha ezek pl. az erdő rejtett derengésében füstáldozatot mutatnak be és minden irányban őrszemeket állítanak fel, a gyanus sűrűségből hirtelen előterem ez az iskolai fejedelem, gondosan feljegyezve a gonosztevőket. Mig a kis diák nagy fejét az írásbeli dolgozaton törli, az ő csiptetővel ellátott szempárja — a sashoz hasonlóan — leselkedik és a pad alatti gyanus böngészést nyomban észre veszi. Ha vakmerő ifjak egy zugmulatóhelyen csillapítják tudományszomjukat, ő meglátja; ha egy diák fogfájást szinelve, a kedves képzőintézettől távol marad és ezért otthon három hasonló érzületű fráterrel huszonegyet játszik, ő tudja. Látnoki tehetsége sok örömet szerez neki; mégis csaknem mindenkor oly nemes, hogy megalégszik az általa okozott ijedelemmel.

A teljesség kedvéért legyen még röviden a kovikusi *felügyelőről* említés téve, aki egy személyben a tudomány tanítója és élelmezés-szakértő dajka. Mert a fiuk, nevezetesen a jobb, t. i. elkényesztetett családok csemetéi csaknem ősi állapotban bizatnak reá. A *feledékeny tanár* gyakran előforduló faj, derült időben állandóan esernyőt hord és a névsorkönyv soha sincs zsebében, ha arra szüksége van. A

*szerencsétlen tanár*, akit fizikai kísérletnél gyakran baleset ér. Az *író tanár* vagy könyvgyáros.

Az *utálatos és kedvelt tanárok* elnevezést az értekezés tudományos komolysága miatt tarthatatlannak nyilvánítjuk. Az összes tanárok közös tulajdonsága azoknak ünnepélyes viselkedése bizonyos alkalmakkor, mint az iskolai év kezdetén és végén vagy a király nevenapján stb. Az ujságban mindenkor az előkeiőség élén említettnek és rendszeren az összes diákok háláját élvezik koporsójuk bezártaig. Valamennyi család háztartása, valamint időbeosztása — magától értetődőleg — egészen ő utánuk igazodik.

A tanárok *keletkezése* a következő módon történik: a) születés által, ha atyjuk őket már zsenge gyermekkortól kezdve a bölcsesség szolgálatának szentelik és e szerint nyerne kiképzetetést; b) úgy hogy az állam bölcsészeti egyetemén nevelkednek.

A tanárok *kimulnak*: a) a kérlelhetetlen halál által; b) korai halál vagyis nyugdíjazás által; c) kitüntetések által, ha pl. a miniszteriumba hivatnak be; d) a képviselőházba való beválasztás által, amikor is ennek vidám ülészsaka alatt helyettesekkel pótoltatnak; e) főnyeremény által amely a tanítói tiszttól elvonná kedvöket (sajnos, soha se fordul elő!)

A fenti sorokban igyekeztünk a tanárok faját előadni. Azoknak illetlenségéről egyáltalán nem lehet szó.

Az iskolaszolga (pedellus) és segédje nem cimezteti magát tanár úrnak.

Libro completo saltat scriptor pede laeto.

~~~~~

## Diákadomák. Rovatvezető: Szabó Zoltán.

Biztos fellépésű, jóképű legátus, szép papkisasszony; kurizálás tehát teljes gőzzel folyik. — És legátus úr milyen hangszerhez ért? — Én . . . a hegedűhöz, s dicsekvés nélkül mondvá, nem utolsó módon — fuvolázta hősünk, miután már jóval előbb meggyőződött arról, hogy az egész parókhian a tehenészgyerek szájharmonikáján kívül semmiféle hangszer nem *található*.

— Óh van itt a szomszédban a tanítóéknál egy jó hegedű, Maris majd átszalad érte.

Hiába volt minden tiltakozás, sápadozás, műszerénykedés a következő percben a hegedű már barátunk kezében volt, ki — mondanunk sem kell — annyit értett csak hozzá, mint a tyúk az ábécéhez.

Végső szomorúságában mentő gondolata támadt, s mikor az ébredező szívű papkisasszony úgy látta, hogy sápadt arcáról, verejtékben uszó homlokáról már a művészi ihlet fénye sugárzik; — ő kétségbeesetten hatalmasat csavart az egyik hegedű kulcson, s míg az „a” nagyot pendülve pattant szét, a megkönyebbülés sóhajával fölényesen nyilatkoztatta ki: — Méltóztassanak megbocsátani, ha 3 húrú hegedűvel nem muzsikálhatok, de nem akarnám, hogy így

ismerjék meg szerény „művészi“ (óh a gyalázatos!) képességemet! Még szerencséje, hogy a szegény tanítónak nem volt több „a“ hurja.

\* \* \*

Komor, hamvábahótt vén pap a házigazda, huncut, elevenész-járású, virgonc kamasz a legátus vendég. Vontatottan indul a beszélgetés:

— Öcsémuram, melyik nyelvet szereti legjobban? Latin, német, görög, héber, francia?

— Én — nagytiszteletű uram, legjobban szeretem a *marha-nyelvet!*

— ??

— No igen. Különösen tormával.

\* \* \*

Rákaptak a huncut mendikánsok Cicura, — csak ezen a néven ismerte mindenki a diákok összetócsát. Két lépésnyi szélességű boltjába hatan-heten betolakodtak s míg az első nagy kitartással alkudott 2 drb varrótűre, 1 skatulya gyufára, az ajtó mellett állók zsebük mélyére sülyesztgették a kezük alá akadó, — különösen ennivaló — portékákat. Többek közt nagyon rákaptak az ajtómelletti faládákban álló préselt gyümölcslekvárra, mit késsel nagyszerűen ki lehetett a pult alatt szedni és zsebrerakni. Mire Cicu észrevette, alig maradt belőle valami. — No várj csak diák. — Kicserélte a lekváros ládákat más ládákkal, s mikor az esti lekvárexpedíció, sikerült csinje után, versengve rohant a legközelebbi diákszobába, hogy megeméssze a szerzett zsákmányt, írtózva vették észre, hogy kezük, zsebük, ruhájuk csupa bűdös, zsiros, ragadós, fekete — *kulimász*.

\* \* \*

Felgimnazista lett a mendurból, némelyik tanár már magázza is, nem csoda, ha megnő az önérzete. A friss ötödikes az első görög órán rátehénkedik a padra s buksi fejét két tenyerére támasztva bámul a katedra felé. Meg is van a látszatja. Ő kapja az új görög tanár első megjegyzését, mely szól ilyenféleképpen:

— No fiam, nálatok már még a *tököt* is karózzák?

\* \* \*

Csendesen ballag ünnepszombatján a diák egyik faluból a másikba, mikor találkozik egy emberével. Kétszer olyan hosszú botja volt, mint ő maga, s illedelmes köszönés után megszólítja a diákot: Nem az ünnepi legátusnak tetszik lenni? — De bizony az vagyok. — Éltesse az Isten, *én is szinte* harangozó vagyok itt Kálosán. — De miért nem vág le bácsi annak a hosszú botnak az aljából, hogy jobb fogása legyen. — Iszen lefele nem hosszú ez édes követ úr, csak *felfele*, a tetejéről meg sajnálom a bunkót levágni.

\* \* \*

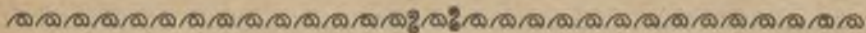
Nagy tűz volt egy éjszaka a szomszédos Ardón. A gyorslábú diáktűzoltóság persze egy órával hamarabb ott volt, bár maguk húzták a fecskendőt, mint a nehézkes városiak. Nem is engedték a filisztereket közelébe sem az „ő tűzők“-nek. A jól sikerült tűzoltás után hajnalban fáradtan jön hazafelé az utolsó diáksapat. Mint felfelé baktatnak a hécei kapaszkodón, a „Koszoru“ kocsmá istállójából szomorú tehénbögés halatszik.

— Hej fiúk, de jól esnék egy kis friss tej. — sóhajt az egyik diák.

— Tudjátok mit, — cikkazik át egy másik agyában — fejjük meg az Icik bácsi tehenét. A gondolatot tett követte, s a falon átmászva a térdközé fogott tűzoltósisakba pompásan megfejték az Icik tehenét. Másnapeste a szűk konviktusi vacsora, no meg a vacsora utáni borozgatás után megint rákiváncsoltak az Icik bácsi tehenének kitűnő ízű tejére. Megint megfejték. Harmadnap is. Sőt negyedik és további napokon is. Egy este azonban üresen találták az istállót. Másnap borozgatás közben vallatni kezdik a bormérő izraelitát:

— Icik bácsi, hova lett a tehené.

— Jaj ne is tessenek mondani. Az ól ablaka Ardó felé van és az a marha szarvasmarha — én azt az okát adom — úgy megijedt attól a nagy tűztől, hogy azóta egy cseppentés tejet se adott. Tegnap el is adtam.



## Gondolatok.

Nem csodálkozom a bábeli nyelvzavaron. Nincs abban semmi meg nem érthető, hogy ezer külső és belső tényezőtől meghatározott embercsoportok különbözőképpen fejezik ki fogalmaikat és gondolataikat. Hiszen az is megérthető lenne, ha minden embernek, minden egyéniségnek külön nyelve volna. A nyelvünk szavaival való gondolkodásra csak ránevelődünk.

\* \* \*

A színműírók előtt adva van a cél, mit maguk elé tűztek, cselekvényükben a felhasznált elemek mind megtörtént, vagy valószínű dolgok — mégis vannak rossz szindarabok... A színműírókból rossz Vilagteremtő lenne!

Sok nagy terv, zseniális gondolat olyan, mint az óriási fatörzs. Először fel kell aprózni s lassanként, kis darabokban fűteni vele a mindennapi élet tűzhelyét, mely körül sokszor csak melegedő filiszterek ülnek, s melyen sokszor csak rántott leves fől.

\* \* \*

Vannak könyvek, melyeknek minden mondata egy szép, eredeti aforizma és vannak könyvek, melyekből nem lehet egy aforizmára való önálló gondolatot kiszedni.

\* \* \*



A mai életfelfogás mellett a nők ideáljai az ideáltalan emberek lesznek.

\* \* \*

Az emberek akkor tudnak legmeggyőzőbben beszélni, ha panaszkodnak, vagy dicsekesznek.

\* \* \*

„Magyar“ költőktől „magyar“ verseket olvasok. Futuristák, expressionisták. És arra gondolok, hogy a költői hajlamúak számára új tér nyílt: Műfordítása magyarra ennek a „magyar“ költészetnek.  
.....tán.

~~~~~

## Irodalom.

A patayi diákok három nagy pártogójának, Lónyai Anna, Kemeny Jánosné fejedelemasszonyának és a pinkóczi Muzsának, pá-lóczi Horváth Máriának emlékét örökíti meg *Hegyaljai Kis Géza* monoki ref. lelkész, Közlönyünk volt szerkesztője „Nagyasszonyok a magyar reformációban“, című munkája második kötetében, mely Budapesten, a Bethlen könyvtárban jelenik meg.

Külön, vaskos, 160 oldalas kötetet szentel Lorántffy Zsuzsánnának, I. Rákóczi György fejedelem hitvesének. Kinek élet- és jellemrajzát a legszélesebbkörű kutatások alapján a környéki és sárospataki hagyományok feldolgozásával minden eddigi Lorántffy életrajznál részletesebben írta meg szárnyaló költői emelkedettséggel

és szívből fakadó szeretettel. Az új Lorántffy kötet karácsonyra jelenik meg a Magyar Traktátus Társaság díszes kiadásában.

Harmadik kötete Hegyaljai Kiss Gézának, a fiatal írógárda egyik legtermékenyebb tagjának, egy kötet *predikáció*. „Lélek és élet“ címen adja 10 évi szónoki alkotásainak legjavát, 25 drámai erejű, mély evangéliumi érzésből született, rövid, gyújtó beszédét, melyet lelkészek, hittanhallgatók, legátusok már előre nagy érdeklődéssel várnak.

Abból a pezsgő munkaerőből, melynek ismét *ilyen* gyümölcsei vannak, — úgy látszik, hogy a monoki levegő használ Géza bátyánknak — és a magyar irodalomnak.

Szabó Zoltán.

~~~~~

## Hirek.

### *Előfizetési felhívás!*

Minden félreértés elkerülése végett értesítjük kedves előfizetőinket, hogy az „Ijj. Közlöny“ a most kezdődő 1924—25. isk. évben is folytatja megkezdett útját. Lapunk ez éven egy olyan határkőhöz jutott, amelyet a négy X-el lehet jelölni: ez a negyvenedik évfolyama. Ün-

nepi évet akarunk a Közlönynek. 40 évnek szerkesztői, diák írói, munkatársai, — ma már javarészből — meglett, híressé vált, nagy emberek — hadd szóljanak még egyszer a Közlöny olvasóihoz a Közlöny hasábjain. Megjelentetjük tehát karácsonyi ajándékkul 40 éves Közlönyünk jubileumi számát, mintegy 100—120 oldalon, melyeken irodalmunk jelességeit fogjuk megszólaltatni, hálaképen olvasóink kitartó szeretetért. Régi emlékeket felújítani, komoly kísérleteknek helyt adni, a pataki diák különleges szellemi világát megismertetni, szomorúan síró és vidáman nótázó pataki dalokat terjeszteni: ez a célunk most is, mint volt 40 éve. Ehez kérjük a mi kedves olvasóink támogatását, amikor előfizetést hirdetünk az Ifj. Közlöny első félévi folyamára. Előfizetés az I. félévre 20.000 K. Adományokat és előfizetési díjakat kérjük az Ifj. Közlöny címére küldeni e célra **melékeltünk** ezen számunkhoz **postautalványt**. Szeretettel kérjük kedves olvasóinkat nagybecsű előfizetéseik mielőbbi megújítására. Azon előfizetőinket pedig, kik múlt évi előfizetéseikkel mindezüideig hátrálékban volnának, kérjük, hogy új előfizetésükkel együtt szíveskedjenek most megküldeni.

Tisztelettel

a Szerkesztőség.

**Gelelyi Pásztor Jenő.** Tört hegedűnek finom, halk muzsikája volt beteg testben élt élete. Melyről zengő, subtibis hangulatu verseit a „Közlöny“ olvasói is ismerték. Mindenki szerette, mindenki sajnálja. Mi rövidlátó, földi vélekedéssel úgy értelmezzük a jézusi szavakat: „Atyám, akiket nékem adtál, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek,“ (Ján. XVII. 24.) hogy életben tudjuk azokat, kik nekünk kedvesek. A Pásztor Jenő Istenben való elaluvásának megrendítő mélysége igazolja ennek igazi krisztusi értelmezését. A megváltó az, aki így imádkozik: Ahol én vagyok, az enyéim is ott legyenek. A legsudárabb fenyők derékban roppannak szét, a leg szebb liliumok közepén törnek ketté. — Az ő kettétört földi életének emlékét kegyelettel őrizzük.

**János bácsi.** Szolgája volt az iskolának, de sok ember tanulhatott tőle hűséget, egyháziasságot. Temetéseken, templomban min-

dig ott lehetett látni s a zsolttáros öreg magasan csengő tenorja, mint fölfele szárnyaló fehér galamb kereste az utat Isten trónusához. A vasárnap délutánokon először szereplő teológusnak meghallgatását el nem mulasztotta, s ha ő valakinek azt mondta: „Uram! magából jó pap lesz! azt ép oly komolyan vették, mint a homiletika professzor kritikáját. Nagy részvét mellett folyt le temetése, s ez is mutatja, hogy az ő elköltözését, még ha szolga volt is, nem úgy tekintették, mint öreg szerszám nyeletörését, megbecsülték benne a jó munkást, a hű keresztyént. Kicsiny és nagy diákok szívében élni fog az ő emléke, de ha valamikor földi emlék is állítódnék az ő sirja fölé ez lenne annak legméltóbb felírása: „Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám.“ Máté XXV. 12.

**Exmiszió.** Soha el nem feledhető látvány, nem élmény volt az I-ső lelkészsképesítő vizsga 16 friss káplánjának kibocsátása. A tanács-

terem ősi falai közül, misztikus esti világitás mellett feledhetetlen szép szavakkal küldötte ki a kerület ősz főpásztora, Dr Révész Kálmán püspök úr a világosság szolgálatára az evangelium új szolgáit, kiknek nevében Szabó Zoltán exszénior mondott szívből jövő búcsúszavakat. Az életharc új menetszázadját vezérelje a jó Isten!

**Az 1924—25. isk. évre Nagy Sándor Béla** végzett hittanhallgató lett a megválasztott szénior és egyuttal a „Közlöny“ főszerkesztője. Felelős szerkesztőül Nagy Sándor, társszerkesztőkül Szabó István és Béky Zoltán választottak meg. — *Szabó Zoltán*, a múlt évi h. szénior szept. hó végén indul Berlinbe, hol a Pogány Istvánné alapítványból nyert ösztöndíjából egy évet fog eltölteni az ottani egyetemen. — *Zsiros József*, múlt évi főisk. alkönyvtárnok. a „Közlöny“ felelőse aug. 28-án indult el sok áldás és szerencsekívánás között amerikai útjára. A philadelphiai egyetem stipendiumán eltöltött egy év után fog vissza-

hajózni. Utja bizonyára szerencsésen sikerült. s mostani számunkat, melynek szerkesztésében már nem vehetett részt, remélhetőleg friss, jó egészségben fogja az Újvilágban olvasni. Mindkét külföldjáró különben továbbra is dolgozó-társra lesz az egy év alatt annyira szívükhöz nőtt „Közlöny“-nek.

**Eljegyzések.** Gönczy Pál most végzett s.-lelkész a nyári szünidőben eljegyezte Tártsy Ilona úrleányt Kistárkányban. — Tártsy Dániel, „Közlöny“-ünk társszerkesztője, ungvári s.-lelkész, jelenleg a csehszlovák hadseregbe besorozott katona 1924. szept. 21-én tartotta eljegyzését Englert Elluka úrleánnyal Királyházán. Áldjon meg benneteket az Isten, fiuk, a kis menyasszonyokkal együtt s felhatalmazunk titeket arra, hogy akik példátokat 10 éves találkozózig nem követik, a legmélyebb megvetéssel sujtátok!

**Nyugtázás.** Kovács Bözsike tizezer koronás előfizetését köszönettel nyugtázza a szerkesztőség.

### Szerkesztői üzenetek.

**Sz. F. Balajt.** Utolsó „Közlöny“-számunk sok minden miatt csak most jön. „Költészet dicséreti“ s nóták a következő, — jövő évi számokba. A nekünk annyira aktuális búcsúnótát — bocsánat a kis önzésért — hoztuk most inkább. Nagyon sok és nagyon meleg üdvözllet.

**Sz. L. Dorogma.** „Hirt sem hallok már felőled“ . . . Hej! Hej!

**Dr. K. I. Nyirbátor.** Másik a jövő évben Mennél több ily „írásbeli“ bizonyítékát az ilyen — hálával teszünk róla bizonyosságot — ki nem alvó szeretetnek. V-i (nem Végvári!) Édes Úr! Magát és hallhatatlan (21-lel) értékű munkáit örökbe hagyjuk a jövő évieknek, boldogítsa őket is.

**Messze van . . .** Makó nincs messzebb Jeruzsálemtől, mint ön a Parnaszszustól, még ha Ifj. Közlöny-nek hívják is.

**Magának.** Persze, hogy szeretem. Hisz ez természetes!

---

**Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.**

---

**Kiadóhivatali főnök: Horkay László h. h.**

---

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.

